

Nit brige i nege

Jedan dan u životu negovateljice

Fllanza Nici, 44, instruktorka joga

Kako izgleda negovanje u malim, svakodnevnim trenucima

Od trenutka kada se probudimo, pa čak i kada spavamo, dijabetes je uvek tu sa nama. Sada je to veoma drugačije nego kada je Liza bila mala i kada sam ja morala sve da radim umesto nje. U to vreme, prvo što sam morala da uradim bilo je da proverim njen nivo glukoze u krvi, zatim da joj pripremim doručak i izračunam ugljene hidrate za svaki obrok u danu. Svaki deo dana je zahtevao pažnju.

U to vreme sam osećala kao da moram biti njen pankreas. Uvek sam razmišljala unapred, o hrani, insulinu, školi, aktivnosti. Trudila sam se da sve bude uravnoteženo kako bi bila bezbedna i zdrava. To su bili mali svakodnevni trenuci, ali su nosili veliku odgovornost.

Iako Liza sada samostalno upravlja dijabetesom, bile su joj potrebne godine vođenja i podrške da bi došla do te tačke.

Kada je Lisina dijagnoza postavljena, to je bilo veoma teško vreme za našu porodicu. Moj sin je imao samo šest meseci, a ja sam bila na porodiljskom odsustvu. Moj muž se veoma brinuo o Lisinom zdravlju i stalno je bio uz nju, brinući se da ona dobije lečenje i negu koja joj je potrebna. Međutim, da bih bila potpuno sigurna i da bih pružila maksimalnu brigu njoj i našoj porodici, odlučila sam da ostanem kod kuće i da se u potpunosti posvetim ovoj situaciji

U to vreme nismo imali senzore za glukozu niti insulinske pumpe kao danas. Sve je moralo da se proverava ručno. Tokom dana smo upravljali njenim dijabetesom, dok sam noću podešavala alarme svaka dva ili tri sata da se probudimo i proverimo joj šećer u krvi.

Mnogo noći je prošlo bez sna, ali je to bilo neophodno da se uverimo da je bezbedna.

Nijedna majka nikada nije potpuno spremna za nešto ovako, ali vremenom se uči. Sa ljubavlju i sa strahom u isto vreme. Na kraju, činite sve što možete da svoje dete zaštitite.

Želela bih da javnost razume da porodice koje žive sa hroničnim bolestima nose odgovornost koja često ostaje nevidljiva. Nije samo osoba sa dijabetesom ta koja se suočava sa izazovima. Čitava porodica se svakodnevno prilagođava, planira i brine. Postoje noći bez sna, stalno praćenje i emocionalni stres koji dolaze sa željom da vaše dete bude bezbedno i zdravo. Potrebno je strpljenje, otpornost i timski rad. Ponekad se može osećati izolovano jer drugi ne vide uvek trud. Ono što je porodicama najpotrebnije je razumevanje, podrška i saosećanje ljudi oko njih.

Ono što ljudi često ne vide je koliko je ovo stanje zaista ozbiljno. Kao majka, odjednom morate da preuzmete ulogu organa koji više ne funkcioniše u telu vašeg deteta. U mnogim aspektima morala sam da postanem Lisin pankreas. Saznanje da život vašeg deteta zavisi od odluka koje donosite svakog dana je veoma zastrašujuće.

Majke se mogu osećati veoma preopterećeno ovom odgovornošću. Ponekad ljudi osuđuju majke i misle da se ne brinu dobro o svom detetu, ali ne vide stalni pritisak iza kulisa. Svakog dana dajemo sve od sebe.

Veoma često majke prestanu da brinu o sebi jer sva njihova energija ide na dete. To je odgovornost koja nikada ne prestaje, ona je prisutna 24 sata dnevno. Čak i sada kada je Lisa odrasla, ja se još uvek brinem za nju.